

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1196/2019
19.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Драгана Аћимовића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Стефана Видовића, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. Кривичног законика одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Стефана Видовића, адвоката Предрага Дикића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 105/17 од 05.03.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 513/19 од 10.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 19.11.2019. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стефана Видовића, адвоката Предрага Дикића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 105/17 од 05.03.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 513/19 од 10.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 105/17 од 05.03.2019. године окривљени Стефан Видовић, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. КЗ па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 6 месеци, у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 22.03.2011. године, када је лишен слободe до 19.12.2011. године, када му је притвор укинут, као и у периоду од 21.11.2017. године по решењу Вишег суда у Београду К 105/17 од 15.09.2017. године до 05.03.2019. године, када му је притвор укинут.

Истом пресудом, на основу члана 261. и 264. ЗКП окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у висини која ће бити одређена посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 513/19 од 10.06.2019. године, усвојене су жалбе бранилаца окривљеног Стефана Видовића, адвоката Александра Ристића и

Предрага Дикића и преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је окривљени, због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од 3 године, у коју му се урачунава и време проведено у притвору од 22.03.2011. године до 19.12.2011. године и од 21.11.2017. године до 05.03.2019. године, док су жалбе бранилаца окривљеног у преосталом делу, као и жалба ВЈТ у Београду, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Стефана Видовића, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеном Стефану Видовићу изрећи ослобађајућу пресуду.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стефана Видовића је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП јер су исте засноване на незаконитом доказу - записнику о препознавању лица од 23.03.2011. године. Према наводима захтева наведени доказ изведен је супротно одредбама Законика о кривичном поступку будући да је сведок АА на главном претресу изјавио да су му пре препознавања показиване слике окривљеног Стефана Видовића, да би на интервенцију јавног тужиоца и поступајућег судије променио исказ наводећи да су му слике показиване, али да не зна да ли је то било пре или после препознавања, због чега сматра да би наведени доказ морао бити издвојен из списка јер је прибављен незаконито.

Супротно изнетим наводима, Врховни касациони суд налази да правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, обзиром да је записник о препознавању лица од 23.03.2011. године сачињен у складу са законом и на истом се може заснивати пресуда.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за свој закључак да је препознавање лица ПУ за град Београд – УКП – Треће одељење, обављено у складу са тада важећим законским одредбама о препознавању лица

садржаним у члану 104. ЗКП (страна 3. став 4.), које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић